

навчально-пізнавальної діяльності, що, у свою чергу, забезпечує особисту спрямованість навчання. [3].

Основою сучасної інтерактивної підготовки актуальні такі принципи:

- а) безпосередньої участі кожного учасника занять, що зобов'язує викладача зробити кожного з них активним шукачем шляхів і засобів розв'язання тієї чи іншої проблеми;
- б) взаємного інформаційного, духовного збагачення: навчальний процес необхідно організовувати таким чином, щоб його учасники мали змогу обмінятися життєвим досвідом та отриманою інформацією;
- в) особисто зорієнтованого навчання [2].

Компетентність студентів, яку формує інтерактивне навчання, розширює межі пізнавальних можливостей, сприяє аналізу та застосуванню отриманої у процесі навчання інформації, і накопичуванню навичок у майбутній професійній медичній діяльності. З'являється глибока внутрішня мотивація, студенти починають ухвалювати важливі рішення та залюбки розвивають свої професійні медичні вміння.

Існує необхідність налаштування шляхів розробки та залучення сучасних методів викладання матеріалу, які, безумовно, будуть сприяти підвищенню якості навчального процесу, що безпосередньо створить умови для кращих можливостей здобуття освіти та подальшого професійного становлення здобувачів освіти у різних галузях медицини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Павленко О. О. Елементи використання методу Case Studies в навчальному процесі вузу / О. О. Павленко // Творча особистість вчителя: проблеми теорії і практики :зб. наук. праць. Вип. 3. – К. : НПУ, 1999. – С. 271–279.
2. Січкарук О. І. Інтерактивні методи навчання у вищій школі : навч.-метод. посіб. / О. І. Січкарук. – К. : Таксон, 2006. – 88 с.
3. Сучасні методи викладання медичних дисциплін у вищій школі / Л. А. Гай, Ю. В. Сухін, В. Ф. Венгер, Сайед Муксен, В. В. Сердюк // Медична освіта. - 2016. -№ 1. - С. 15-18

УДК 378.315

Бермас Л.І., Бермас О.М.

ОНМедУ, м.Одеса

ФОРМУВАННЯ ВМІНЬ ОФОРМЛЕННЯ ДІАГНОЗІВ ЛАТИНСЬКОЮ МОВОЮ

В умовах глобалізації науки, яка характерна нашому часу, важко уявити собі можливість формування високоосвіченого та ерудованого лікаря без знань медичної термінології латинської мови, яка ще до того ж полегшує вивчення ,зокрема, і англійської мови.

Наукова медична термінологія належить до галузі міжнародної лексики, яка повинна бути зрозумілою лікарям усього світу. Ця термінологія побудована головним чином на основі латинської мови. Однією із головних причин використання латинської мови в медицині є її універсальність.

В медичних вузах розпочинається вже з перших днів вивчення анатомії, яке не можливе без знання анатомічних термінів на латинській мові. Недарма існує давній вислів: «Непрохідний в медицині шлях без латинської мови» (*In via est in medicina via sine lingua Latina*).

Під час вивчення клінічної термінології студенти знайомляться з греко – латинськими дублетними терміноелементами та термінами, вчать утворювати

прості та складні клінічні терміни за допомогою префіксів та суфіксів. Клінічна термінологія охоплює великий комплекс назв нормальних і патологічних станів, симптомів та проявів захворювань, порушення фізіологічних функцій, структурних змін органів і тканин, методів лікування і профілактики та інструментарію. Клінічна термінологія базується на термінології патологічної анатомії та фізіології.

Під час вивчення захворювань студенти оцінюють і аналізують комплекс патологічних змін у різних системах організму. Крім того, на ці системи постійно впливає значна кількість зовнішніх факторів. Відображенням цього складного процесу є діагноз.

Після вивчення клінічної термінології, студенти навчаються правильному оформленню діагнозу. Вони вже знають, що діагноз (із грецької – розпізнавання) – це короткий висновок лікаря про патологічний стан здоров'я людини, про наявність у неї захворювань, травм або про причину смерті, оформлений у відповідності з діючими стандартами та виражений у термінах, передбачених прийнятими класифікаціями та номенклатурою захворювань.

Змістом діагнозу можуть бути також особливі фізіологічні стани організму людини (вагітність, клімакс та ін.). Діагноз може бути нозологічним, попереднім або заключним, клінічним, патологоанатомічним та ін.

Клінічний та патологоанатомічний діагнози повинні відображати всі патологічні зміни і відповідати наступним принципам:

нозологічному – містити назву певного захворювання згідно з номенклатурою МКХ-10;

інтранозологічному – уточнення форми, стадії активності, тяжкості, ступінь порушення функції;

патогенетичному – відображення послідовності розвитку патологічних процесів та захворювань, ступінь їх взаємозв'язку, особливості їх інтегральних проявів та наслідків;

динамічному – зміна патологічних станів під час захворювання та лікування;

структурному – оформлення діагнозу з урахуванням танатогенезу (динаміки клінічних, біохімічних і морфологічних змін в процесі вмирання), відображення послідовності, залежності процесів, особливості їх взаємодії.

Головним принципом формулювання діагнозу є наявність у ньому трьох наступних рубрик:

- 1) Основне або комбіноване основне захворювання;
- 2) Ускладнення основного захворювання, включаючи смертельне ускладнення;
- 3) Супутні захворювання.

Ознайомившись із основними вимогами оформлення діагнозу, студенти вчаться самостійно перекласти зразки діагнозів із різних розділів медицини: терапії, хірургії, онкології, гінекології, кардіології та ін. Студенти отримують необхідні професійні уміння, а також вчаться відповідальності, усвідомлюючи, наскільки важливо визначити правильний діагноз та врятувати життя хворому.

Латинська мова сприяє формуванню у студентів необхідних знань та вмінь, відображає мету і зміст навчання та формує майбутнього професійно зорієнтованого медичного фахівця.

ЛІТЕРАТУРА

1. Латинська мова та медична термінологія(практикум)/ Кісельова О.Г., Лехніцька С.І., Шпинта Г.М.- К.: Книга – плюс, 2016-272 с.
2. Міжнародна анатомічна термінологія (латинські, українські, російські та англійські еквіваленти)/ Черкасов В.Г., Бобрик І.І., Гумінський Ю.Й., Ковальчук В.І./ За ред. В.Г. Черкасова. – Вінниця: Нова Книга, 2011.-784с.
3. МКХ-10-АМ Міжнародна статистична класифікація хвороб та споріднених проблем охорони здоров'я. Десятий перегляд. Австралійська модифікація. Табличний перелік. / Десяте видання. 1. липня 2017.- 1321с.

УДК 378.016:811.161.2'243.147:791-22

Богиня Л.В., Горбенко Є. В.

Полтавський державний медичний університет, м. Полтава КОРОТКОМЕТРАЖНІ ФІЛЬМИ

НА ЗАНЯТТЯХ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ

Статтю присвячено огляду технології використання короткометражних фільмів у практиці навчання української мови як іноземної. Розглянуто критерії добору, проаналізовано етапи й окремі методичні прийоми роботи з фільмами, окреслено їхню роль у розвитку аудитивних і мовленнєвих навичок, соціокультурної компетенції.

Ключові слова: іноземні студенти, українська мова як іноземна, комунікативна компетенція, короткометражні фільми.

The article is devoted to a review of the technology of using short films in the practice of teaching Ukrainian as a foreign language. The selection criteria have considered, the stages and individual methodological techniques of working in films have analyzed. The role of the development of auditory and language skills, socio-cultural competence have characterized.

Key words: foreign students, Ukrainian as a foreign language, communicative competence, short films.

Статья посвящена обоснованию использования короткометражных фильмов в практике обучения украинскому языку как иностранному. Обозначены критерии отбора, проанализированы этапы и отдельные методические приемы работы с фильмами, определена их роль в развитии аудитивных и речевых навыков, социокультурной компетенции.

Ключевые слова: иностранные студенты, украинский язык как иностранный, коммуникативная компетенция, короткометражные фильмы.

Протягом останніх років Україна залишається привабливою для іноземних громадян як країна якісної освіти та доброзичливого соціуму. Більшість іноземних студентів навчаються у немовних закладах вищої освіти й вивчають українську як інструмент для отримання фахових знань. Досягнення достатнього рівня мовної підготовки іноземних здобувачів освіти передбачено навчальними програмами у єдності лінгвістичної, соціокультурної та комунікативної компетенцій. Найактуальнішим питанням мовної підготовки іноземних студентів у закладах вищої медичної освіти є саме формування комунікативної компетенції, зокрема у фаховій сфері. Комунікативна методика базується на достатній мотивації вивчення мови як іноземної, поєднанні традиційних та інноваційних технологій. Новітні комунікаційні технології употужнюють процес вивчення іноземної мови в мовному середовищі завдяки використанню сучасних форм навчання, однією з яких вважаємо перегляд і обговорення короткометражних фільмів.